

PETRKLÍČ

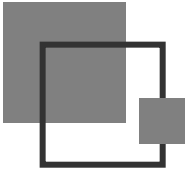
Milí farníci a čtenáři Petrklíče,

adventní dobou jsme začali nový církevní rok, který bude poznamenán pozorností k Ježíšovu pěstounovi. Papež František o Slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2020 vydal apoštolský list *Patris corde* (Otcovským srdcem), věnovaný svatému Josefovi, a současně vyhlásil, že počínaje tímto dnem začne zvláštní rok věnovaný Mariinu snoubenci a manželovi, jemuž před 150 lety papež blahoslavený Pius IX. dekretem *Quemadmodum Deus* udělil titul „Ochránce všeobecné církve“. Papež František na tento významný počin svého předchůdce vědomě navazuje a svatého Josefa charakterizuje přívlastky „milovaný otec, citlivý otec, poslušný a přívětivý, otec tvořivě odvážný, setrvávající ve stínu“, jimiž poodhaluje Josefovo charisma v kontextu potřeb současného světa a našeho společenství. Důležité hodnoty života jsou povětšinou nesené obyčejnými lidmi, kteří každodenně osvědčují trpělivost a dodávají naději, kteří se snaží nejitřit nepokoje a jsou podobně diskrétní, jako byl svatý Josef. Tito lidé sehrávají důležitou roli v dějinách spásy díky tomu, že činí svůj život službou a obětují ho tajemství inkarnace, onomu tajemnému klíči, kterým Bůh otevřel realizaci naší spásy v Ježíši Kristu.

Letošní vánoční svátky tedy budou výrazněji provázeny svatým Josefem. Až se zahledíte do betléma, možná se i vaše pozornost soustředí na svatého Josefa, který Jezulátku a jeho Matce poskytuje záštitu nejen v historických okamžicích na počátku našeho letopočtu, ale zcela jedinečná Josefova role se v jeho službě církvi projevuje a trvá až dodnes.

Přeji Vám všem, abyste o Vánocích zakusili hluboký pokoj a spočinutí v Bohu a aby Vás příměluva svatého Josefa bezpečně směřovala na cestu spásy.

P. Jaroslav Filka

Bohatství farnosti

Milí přátelé,
kalendářnímu roku se sympatickým číselným „kódem“ 2020 zbývá už jen několik málo nadechnutí, než předá štafetu mladšímu následníkovi. Bezespору nejčastějším tématem zpráv, informací, ale i našich rozhovorů se stal fenomén, který nikdo z nás nezažil a ani jsme si jej nikdo ještě před rokem nedokázal představit. Pokud by nám ještě o loňských Vánocích někdo vyprávěl o zemi, ve které jsou lidé v práci rozděleni na skupiny, jež se nesmí potkávat, ve které děti nesmí chodit do školy, jsou zavřeny kostely a ve které se nesmí (nebo mají obavy) setkávat i nejbližší přátelé, byli bychom si jisti, že jde o nějaký námět fantasy knihy nebo filmu. A to už vůbec nezmiňuji staleté nebo tisícileté společenské konvence jako podání ruky, jehož mnohorozměrnost a důležitost pro hloubku lidských vztahů jsme si možná začali uvědomovat právě až letos.

Dost možná, že má někdo z našich blízkých kvůli onemocnění novým typem viru zdravotní následky. Možná, že známe někoho, komu tentýž virus zbytečně zkrátil život.

Ale když jsem skládal dohromady příspěvky do tohoto vánočního čísla Petrklíče, velmi silně jsem si uvědomil Boží přítomnost ve všem, co žijeme a co konáme:

Za prvé: Vděčnost Hospodinu za vše. Prostě za vše. Vděčnost za vás, se kterými máme společnou cestu. Vděčnost za Písmo, které mi připomíná, že život

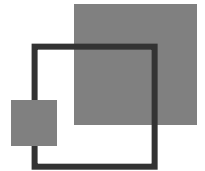
není vždycky jen pohoda a mejdan, ale že má nesmírnou cenu. A za to, že mne Boží slovo touží doprovázet, ať jsem kdekoliv. Za církev, která mne učí trpělivosti, abychom mohli kráčet opravdu společně. Ruku v ruce. Rameno vedle ramene.

Za druhé: Opět vděčnost a obdiv každému z vás, kdo se podílíte na životě farnosti. Každý dle svého obdarování a svých možností. Někdo účastí na každé brigádě, jiný věrností v modlitbě za ostatní a za kněze, který nás věrně doprovází a kterému žádná z „oveček“ není lhostejná. Opravdu mne samotného překvapilo, co vše jste zvládli ve farnosti vykonat navzdory vnějším omezením. Nakonec mohla proběhnout řada důležitých, ale ohrožených akcí, jako například první přijímání anebo svátost biřmování. Podařilo se naplánovat, zorganizovat a realizovat celou řadu stavebních prací v Moravských Knínicích i v Kuřimi. A byli jste vynalézaví ve způsobech, jak zůstat spolu, aniž bychom se navzájem vystavovali zdravotním rizikům. V době karantén jsme se mohli obrátit jedni na druhé s potřebami zásobovat rodinu nebo s čímkoli jiným.

S touto vděčností zde uvádím pestrý přehled aktivit, které během roku 2020 proběhly. S vědomím, že tento přehled není zdaleka úplný.

Požehnané svátky Narození
Naděje.

Mirek

5. 1. Tři králové

8. 3. Modlitba křížové cesty žen

2. 2. Lucenarium

22. 2. Ostatky v Moravských Knínicích a v Kuřimi

10. 3. Noční křížová cesta chlapů v Chudčicích

Duben: velikonoční obřady u televize, rádia a internetových „koncových zařízení“

17. 5. Pobožnost u Jánečka

24. 5. Vystoupení brněnských violoncelistů v kuřimském kostele

12. - 13. 6. Víkend mládeže na faře

14. 6. Slavnost Těla a krve Páně

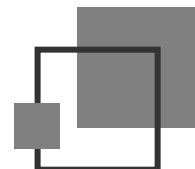

21. 6. Farní den

28. 6.
První svaté přijímání.
Přesunuto z původního
termínu 26. 4.

21. 6. 20 let kněžství otce Jaroslava

5.7. Pout' „U Cyrilka“ Moravské Knínice

17. - 19. 7. Markétské hody v Moravských Knínicích

26.7. Charitativní koncert
Hrajeme pro Jasmínku

27. 7. – 3. 8.
Dovolená rodin s dětmi

16.8 – 22. 8. Farní tábor

30. 8. Žehnání procesního kříže v České

6. 9. Cyklistická pout' na Vranov

20. 9. Pěší pout' na Vranov

26. 9. Svátost biřmování

4. 10. Koncert Ať svoboda zní

11. 10. Beseda věnovaná kardinálu Špidlíkovi

12. 10. Adorační den

25. 11. Červená středa. Farnost se připojila k více než stovce dalších farností v naší zemi, abychom si společně připomněli lidi, kteří jsou pronásledováni pro víru a modlili se za ně. Viditelným symbolem červené středy byl červeně osvětlený kostel v Kuřimi. Fotografie najdete za stránek farnosti.

6. 12. Charitativní sbírka Krabice od bot

12. 12. Předávání medailek v Moravských Knínicích

Opravy a budování

Kanalizace na faře

Oprava ohradní zdi a nově budované nádvoří se zastřešením u fary.

Oprava střechy kostela v Moravských Knínicích

Stavba přístavku fary.

Fotografické záznamy z těchto akcí také najdete na odkazu webu farnosti.

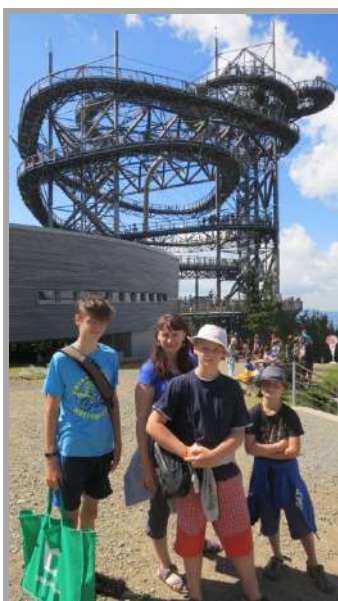

Letní výlet rodin

Je 19 prosince, venku ani nesněží ani nemrzne, je tam lehce nad nulou a prší, prostě hnus. Jestli dovolíte, odskočím si z tohoto nepěkného počasí půl roku nazpět, do dnů plných tepla, slunce, letní pohody a žádných starostí. V tom čase se parta kuřimských rodin a jedné knínické sjela do Jeseníků pobýt týden spolu v podhůří kopců, užít si zde výletů, pohody na čerstvém vzduchu, večer poklábosit se sklenicí vína nebo půllitrem točeného piva u ohně. Tato dovolená je už několikrát rok na stejném místě zhruba ve stejnou dobu ale i přesto pokaždé jiná. Dny naplněné výlety jak krátkými, tak i trošku delšími příjemně plynou a člověk dá odpočinout hlavě a potrápí trošku tělo na výletech za krásami Jeseníckých a Rychlebských hor, zakončené koupáčkou na některém z okolních zatopených lomů nebo koupališti. Letos jsme toho

viděli a zažili dost, navštívili jsem staré zlaté doly, prošli údolím Stříbrného potoka, ti odvážnější se osvěžili pod jeho vodopády, další se vyšplhali až na Sokolí skály a zde si užili dechberoucí výhledy, zaběhli se mrknout na několik skalních útvarů v okolních lesích, děti se vyřádily adrenalinovém centru v České vsi, všichni pak prošli vrcholovku z Červenohorského sedla na Ovčárnu, otec Jaroslav odsloužil mši pro naši skupinu v právě rekonstruovaném kostele v Horním údolí, navštívili jsme Priesnitzzovy lázně...., no zkrátme to, byl to prostě fajn týden se skvělou partou lidí. V roce 2021 se bude tento týden plný pohody opět konat a rádi mezi sebou uvítáme nové tváře, takže ahoj!! A těším se na Vás a setkání s Vámi večer u ohně pod Jeseníckými kopci.

RadDra

Farní cyklopout' 2020

Již šest let, drží některé farní rodiny tradici v podobě cyklopouti z Kuřimi za Pannou Marií Vranovskou. Proto jsme se i letos v odpoledních hodinách setkali v parku na ulici Havlíčkova s ostatními poutníky a společně vyrazili přes Lelekovice směr Vranov.

Cesta z parku až k silničnímu přejezdu je trochu do kopečka, takže jsme šlápli do pedálů trochu více a za chvíli nás čekala silnice, kde bylo první čekací místo. Zastavili jsme, počkali na ostatní, kteří byli za námi, a potom jsme vyčkávali na volnou vozovku, která by nám zajistila bezpečný přejezd. I přes to, že předchozí den pršelo, cesty nebyly nijak zvlášť rozblácené, takže na polňačce do Lelekovic jsme naše kola nijak bahnem nezanesli. Po sjezdu z polňačky jsme dorazili k druhému čekacímu místu. Opět jsme na sebe počkali a připravili se na nejtěžší část celé cyklopoutě, kopeček k Lelkovadlu. Při příjezdu k závoře, která je pomyslným startem tohoto stoupání jsme se opět shromáždili a za příslibu sladké odměny na vrcholu, se vydali na náročnou cestu

vzhůru. Cesta do kopce byla pro některé náročná, ale zvladatelná. Některým mladším účastníkům museli pomáhat dospělí. Když jsme se všichni setkali pod altánkem na Lelkovadle, bylo nám nabídnuto několik tatranečků a džusíků. Pořídili jsme skupinovou fotku, dojedli jsme a dopili a potom už jsme vyrazili přímo lesní cestou do Vranova, takže o drncáky bylo postaráno. Když jsme vjeli do Vranova, hned jsme využili nově zbudovaného minibufetu kde jsme se malinko občerstvili, doplnili tekutiny do lahví a potom jsme vyjeli přímo ke kostelu Narození Panny Marie. Po příjezdu jsme si zamkli kola a cestou na mši jsme potkali otce Pavla Kopeckého s poutníky z Čebína. Mše, kterou sloužil novokněz Jan Pavlíček a náš otec Jaroslav byla vydařená a na konci nám otec Jan Pavlíček udělil ve skupinkách novokněžské požehnání. Po mši jsme opět nasedli na kola a jeli po hlavní silnici až domů do Kuřimi. Myslím že cyklopout' se i letos vydařila, že jsme si ji všichni moc užili a už se těšíme na příští rok.

Michal Císař

Tradiční pěší pout' na Vranov.

Každým rokem se setkáváme na již „tradiční pěší pouti k Panně Marii Vranovské „I letos, bylo to v neděli 20. září 2020, jsme se vypravili v hojném počtu na cestu.

Začala v Moravských Knínicích se zastávkou u kuřimského kostela, kde se dostalo požehnání všem přítomným. Celá výprava poutníků se však sešla až na retenční nádrži v Kuřimi. Bylo nás asi 20 dospělých i dětí včetně našeho pana faráře a tam jsme „odstartovali „ naši cestu přímluvami a Radostným růžencem

Za Podlesím jsme se dostali pod tolik obávaný strmý kopec, který jsme zdolali až k rozcestníku na Babí lom. Po náročném výstupu jsme si chvíli odpočinuli a pokračovali dále k „Lelkovadlu“. Tam byla též zastávka na občerstvení, abychom nabrali sílu a vydrželi ještě aspoň 3 km chůze na Vranov.

Když jsme došli na samotné poutní místo, „naši“ krojovaní již byli připraveni s nosítky a s Pannou Marií v čele, připojili jsme se k průvodu za zpěvu písně

„Ty Vranovské kostelíčku. Hlavní oltář byl připraven na bočním nádvoří, kde probíhala celá slavnostní mše, kterou sloužil otec Václav Slouk – brněnský děkan - a náš pan farář Jaroslav Filka.

Bylo to nádherné i v této zvláštní

době mělo všechno svoje kouzlo a moc, které určitě oslovily spousty poutníků, a každý si odnesl ve svém srdci hluboký zážitek.

Hela Šinkorová

Výstava

Dne 11. 10. 2020 se v kuřimském kostele uskutečnila výstava „Z celého srdce“ o kardinálu Tomášovi Špidlíkovi k deseti letům výročí od jeho úmrtí (+16. 4. 2010). Akce vznikla ve spolupráci se senátorkou našeho volebního obvodu, Ing. Jaromírou Vítkovou a naší farností. Podle aktuálních vládních opatření byla výstava rozdělena na etapy. V jedné části měla prezentaci senátorka Vítková, která návštěvníkům vyprávěla nejen o osobních setkáních s kardinálem Špidlíkem, ale i dalších příhodách z jeho života v mládí. V dalších místnostech čekala zájemce bannerová výstava fotografií, biografie, ale také citáty z jeho díla. Na dotazy návštěvníků odpovídala paní magistra Hemalová, zástupce Muzea regionu Boskovicka. Výstava putuje průběžně po celé republice.

Pavel Sádlik

Slavnost biřmování

Po dvouleté přípravě a až na druhý pokus, v náhradním netradičním termínu v sobotu 26. 9. 2020 ve 14:30, nastal konečně náš den. Původní květnový termín byl zrušen, protože se z důvodů zamezení šíření nákazy nekonaly žádné bohoslužby nebo jen ve velmi omezeném počtu přítomných osob. V záříjovém termínu se opatření začala opět zavádět, byla povolena přítomnost max. 100 lidí na

mši svaté se zakrytými ústy, a především bylo tehdy ještě povoleno zpívání.

Nás devět biřmovanců se svými nejbližšími rodinnými příslušníky a svými kmotry zaplnilo kostel, který byl krásně vyzdoben a voněl čerstvými řezanými květinami. Usadili jsme se do lavic, zazněl zvonek a rozezněly se první tóny hudby. Když se přidal zpěv, vyhrkly mi dojetím slzy. Bylo mi líto, že se moje

kmotra nemohla dostavit, protože jí to nedovolovaly pracovní povinnosti. Naštěstí jí mohla na obřadu zastoupit pokřtěná dospělá osoba. Tou se stala moje téměř měsíc plnoletá dcera.

Přicházeli ministranti s panem farářem a pomocným biskupem Pavlem Konzbulem, byli oděni ve slavnostním červeném rouchu. Byla to sváteční a důstojná atmosféra. Pan farář představil panu biskupovi a ostatním v kostele biřmovance. Každého z nás krátce a výstižně přiblížil, co ve farnosti dělá, o co se stará. Pan biskup se po kázání ujal hlavní části obřadu. Tušil naše očekávání a napjatost, proto nás nenechal dlouho „trápit“. Utvořili jsme vpředu před lavicemi řadu, za námi se postavili naši kmotři a pan biskup s každým chvíli pohovořil. Ptal se na naše biřmovací jména a na důvod, proč jsme si je zvolili. Byl to příjemný a milý rozhovor. Pak posvěceným olejem udělal nám biřmovancům křížek na čele, přitom měli kmotři ruku položenou na našich ramenech. Byl to ohromný zážitek. Moje kmotra mi před obřadem dávala radu: „Nemysli na věci pozemské, soustřeď se jen na Ducha svatého. Nech ho působit.“ A on působil nejen na mě, na ostatní biřmovance, ale jeho síla musela přecházet i na ostatní v kostele. Vzpomněla jsem si na svůj křest. Nechala jsem se pokřtít až ve svých dvaceti letech

na studiích na vysoké škole v Olomouci. Tehdy jsem si připadala jako nově narozené dítě, ze kterého byly smyty veškeré hříchy a všechny starosti ze mě spadly jako kámen. Byl to blažený a povznášející pocit. Podobný se dostavil i nyní, ale už jsem nebyla dítětem, teď jsem vstoupila do křesťanské dospělosti. Jsem obdarována sedmi cnostmi a dary Ducha svatého, abych mohla víru šířit a předávat dál.

Chtěla bych touto cestou poděkovat našemu panu faráři, za to, že nás na tento okamžik trpělivě připravoval, svým vyprávěním a především stálými otázkami nás přiměl nad vším přemýšlet, byl shovívavý k nepřesným a neurčitým odpovědím. Jsem ráda, že příprava na biřmování netrvá jen jeden rok. Učit se a vzdělávat ve víře se dá stále, je to nekončící cesta poznání, kde platí, čím více vím, tím víc si uvědomuji, jak málo toho vím. Ale je to velké dobrodružství Boha poznávat a objevovat. Děkuji panu faráři, že nám předal vědomosti a pootevřel nám oči, jak Boha vidět, hledat a setkávat se s ním.

Poděkování patří také panu biskupovi, který si získal naši přízeň, i když, jak on sám na konci mše zhodnotil, přijel slíznout smetanu. Přispěl k tomu, že svátost byla důstojně udělena a zanechala v nás hluboký a krásný

zážitek. Také nám sdělil, že když přijdeme domů a budeme očekávat velké věci působením Ducha svatého, abychom nebyli zklamaní, že se nic takového nestane. Nic se nestane samo sebou. Přirovnal to k bojleru s vodou. Teplá voda z něho také neteče jen tak. Musíme nejdříve otočit knoflíkem – termostatem, a teprve pak se voda začne ohřívat. Stejně je to i s námi, musíme nejprve otočit knoflíkem, musíme my sami začít.

Podobná zamyšlení sepsal do knížky: „Jak sníst slona aneb málo zbožná kázání“, kterou nám na památku předal.

A nakonec bych chtěla napsat velké díky pěveckému sboru a všem hudebníkům, kteří byli úžasní. Zasloužili se o to, že udělení svátosti biřmování se pro nás stalo jedinečným a nezapomenutelným okamžikem.

Dáša

Homilie Otce biskupa Pavla Konzbula při biřmování

Bratři a sestry! Obřad biřmování začíná bohoslužbou slova, a to nikoliv proto, aby byl delší a hlouběji se nám vryl do paměti, ale proto, že „víra je ze slyšení“, jak říká apoštol Pavel křesťanům v Římě (Řím 10,17). Ze slyšení Božího slova totiž proudí působení Ducha svatého na každého z nás. Právě Duch svatý působí, jak slova Písma budou v našem srdci klíčit.

V prvním čtení (Ez 36,24-28) zaznívá Ezechielovo prorockví v době, která byla úděsná. Daleko horší než dnešní doba, které virus nasazuje korunu a my se učíme novým pojmům jako smrtnost či proměňování. Židé jsou deportováni do Babylónie a Jeruzalém včetně chrámu je zničen. Ani Izraelci tehdy nemají žádné nadějně vyhlídky na zážitek zítřky. Do této situace zní prorokova slova: „Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.“ Myslím, že tento obraz je srozumitelný i pro nás. Srdce tvrdé jako kámen má ten, kdo nemiluje, kdo je

nemilosrdný. Člověk s kamenným srdcem vlastně nežije, jenom existuje. Nové srdce i nový duch je Boží dílo a dar. My bohužel někdy vnímáme víru jako projev urputné snahy, výsledek je pak velice depresivní, jako když rabín chce co nejvíce zapůsobit na prosté venkovany, a proto káže: „Byl jednou jeden velký hříšník. Když zemřel, chtěli ho pochovat, ale země ho vyplivla! Rozhodli se tedy, že ho spálí, ale oheň ho nepřijal. Nakonec ho předložili psům, ale ti se ho ani nedotkli. Dejte tedy pozor, abyste nedopadli jako ten hříšník. Žijte zbožně, spravedlivě, a pak vás země přijme, oheň spálí a psi sežerou!“ Nové srdce není produktem sebe-polepšení ani sebezdokonalení. Je to zjevení Boží svatosti na těch, kdo jsou ochotni přijmout pečeť biřmování – a to jste vy.

Ve druhém čtení jsme slyšeli, že „každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu“ (1 Kor 12,7). Myslím, že zde je klíčové slovo „společný prospěch“. První československý prezident T. G. Masaryk tvrdil, že člověk

je od přírody egoista. Možná právě proto potřebujeme dary Ducha svatého, abychom měli sílu to změnit. Sv. Augustin napsal: „Otec a Syn chtěli, abychom měli společenství vzájemně mezi sebou a také spolu s nimi skrze toho, kdo je v jejich samotném středu, a chtěli nás přivést k jednotě skrze dar, který společně sdílí.“ Víme, že společenství je výsledkem lásky.

Duch svatý je „místem“ lásky k Bohu i bližnímu. Tato dvě největší přikázání jsou v něm propojena, a proto o něm můžeme mluvit jako o „novém“, „duchovním“ či „vnitřním“ zákoně. Židé slavili o Letnicích

připomínku daru Zákona, my ve stejný den slavíme příchod Ducha svatého. A také podle toho můžeme poměřovat odlišnost mezi Starým a Novým zákonem: tenkrát to byl Zákon vepsaný na kamenné desky, který ukazoval a zjevoval hříchy člověka. Pro nás je tento Zákon vepsán do srdce, a nejenže umožňuje vidět dobro, ale také ho uskutečňovat.

Mons. Pavel Konzbul

Promluva byla pronesena v Kuřimi dne 26. září 2020 při udílení biřmování.

ADORACE

Pondělí 12. října byl den jako každý jiný, ale přece jen byl v něčem zvláštní. V našem kostele se konala adorace, což znamená klanění se Pánu Bohu. Den byl zahájen ranní mší svatou a potom kněz vystavil Nejsvětější svátost oltární v otevřeném svatostánku k adoraci. Celý den pak lidé jednotlivě přicházeli do kostela - jak to bylo pro koho možné - buď jen na chvíli, nebo na delší dobu se Pánu Ježíši přítomnému v této svátosti klaněli, v modlitbě vzdávali chválu, velebili a prosili. Prostě každý věděl, za co prosit, s jakými starostmi a bolestmi se má s Pánem Ježíšem podělit - prostě každý za něco jiného - za svoje uzdravení, nebo alespoň zmírnění potíží, za své rodiny, za výchovu dětí či vnoučat, za celou farnost, za celý svět. Ale v této době určitě každý prosil Pána Ježíše za uzdravení celého světa z epidemie koronaviru COVID 19. Veškerá opatření, která odborníci ve zdravotnictví vymýšlejí, každá omezení, kterým se musíme všichni podřídit jako je uzavírání škol, nemocnic, penzionů, kulturních

zařízení, mnoha obchodů a zaměstnání, všechna shromažďování a setkávání, do kterých je už zahrnuto i konání bohoslužeb - to všechno ještě nestačí, protože si mnozí neuvědomují, že hlavní epidemiolog a zachránce všeho a všech je Pán Ježíš. K Němu se i v těch nejtěžších dobách lidé navraceli a prosili, a to i ti, kteří už byli od Něho vzdáleni. I v současné době si lidé uvědomují, jak je ničena příroda a všechno, co Bůh člověku v ní dal. Člověk chce být pánem všeho tvorstva, a tak upravuje přírodu podle sebe - pomocí jedovatých látek se brání hrabošům v polích a zapomněl, že se tím také zbavuje užitečných tvorů, pro něž jsou myši a hraboši potravou. Najednou si člověk ani neví rady, jak se má zbavit kůrovců v lesích, kteří dokážou způsobit obrovské hospodářské škody a kromě toho je narušena přirozená zvlhčovací schopnost země, kterou zdravé lesy udržují. A zase ten člověk si neví rady s velkým množstvím jedů, které vyrobil, nebo jsou vedlejším produktem jiné výroby, a tak je vypustí (nebo značnou neopatrností člověka)

uniknou tyto jedy do vody a způsobí obrovský úhyn ryb a všeho živého, co Bůh stvořil k prospěchu člověka. A teď – pohroma zasáhla i lidstvo celého světa. Někdo si třeba posteskuje: „Za co nás Pán Bůh trestá?“ Ne, to nebylo Jeho úmyslem, aby On – náš Otec všemohoucí, milosrdný, milostivý, dobrotivý a věrný (jak zní slova jedné z modliteb) nás trestal. A mohli bychom pokračovat v tom, jak se příroda brání lidským zásahům, ale už z těch všech katastrof, které lidstvo prožívá – povodně, jinde sucho, neuhasitelné požáry, - prostě

už se vraťme v těch myšlenkách do ticha a klidu božího domu. Vraťme se k adoraci a k modlitbě s prosbou, aby alespoň o Vánocích byly zákazy trochu rozvolněny a my mohli radostně Ježíška přivítat hudbou a zpěvem, který je nyní v kostele

také zakázán. V této době si víc než kdy jindy uvědomujeme, že slavit bohoslužbu není vůbec samozřejmé. A myšlenky jdou zase dál, ale zastaví se u slov písně: „Když jsi chodil Judejí, mnohý toužil, Pane, dotknout se Tě s nadějí, že se zázrak stane ...“ a sloka končí slovy, že Pán Ježíš je – věčné uzdravení. Na jiném místě čteme Ježíšova slova: „Proste a bude vám dáno“ a my všichni – nebo mnoho z nás těmto slovům důvěřuje, a proto se modlí. Papež František nám všem, ve svých katechezích doporučuje a vyzývá, abychom se

každý den modlili růženec a tím prosili za zastavení a ukončení této pandemie. Svatý otec Pius z Pietrelciny nabádal, aby se i děti modlily růženec, protože děti jsou naše budoucnost. Řekl, že když se milion dětí bude modlit růženec, změní se svět. V těchto myšlenkách o mladých je možná dobré se zmínit o mladém zbožném patnáctiletém chlapci z Assisi, který zemřel na leukemii. Tento mladík Karlos Akutis vytvářel jako programátor stránky a zval mladé, aby využívali internet k evangelizaci. V sobotu 10. 10. 2020

byl blahoslaven a papež František řekl, že svědectví života toho mladíka ukazuje všem jeho vrstevníkům, jak žít a postavit Boha na první místo. Při katechezi pak řekl, že všechny bolesti lidí jsou u Boha posvátné.

A posvátný a důstojný byl celý tento den a byl zakončen večerní pobožností s modlitbou růženec. Kdo přišel trochu

dříve a byl přítomen výzdobě obětního stolu, zažil také zvláštní chvíli. Monstranci přenesenou na obětní stůl, ozářily dvě svíce a množství malých světýlek na okraji dolního stupínku. Ještě než začne pobožnost, je chvíli, kdy se myšlenky mohou soustředit na slova písně od Josefa Sebastiana Bacha „Jesus bleibet meine Freude“ v českém znění: Jako v přítmi chrámu vlídná zář, dnes mne naplnila Tvá síla, jako úsměv z rámu krásná tvář, dnes mne oslovila má víra. Noc náhle ztrácí vážnost zlou, moc smrti zlámals

pokorou. Kriste, nalezená má lásko. Lásko, přijmi touhu moji, láskou naplň duši mou. Kroky mé ať v pravdě stojí, světlo Tvé ať září tmou. Kde Ty nejsi, tam je žalost, z duše mé se ztrácí radost. Přijď, ó přijď můj Ježíši, srdce mé se utiší. Proč se trápíš duše moje, proč se zdráháš kříž svůj nést? Když tě trápí světa boje, dej se Láskou věčnou vést. Bože můj, Ty dáváš sílu, lásku naději a víru. Přijď, ó přijď můj Ježíši, srdce mé se utiší. Škoda, že v takové vzácné chvíli není možno

píseň zazpívat – z důvodu zákazu při koronaviru. Začíná modlitba růžence, proložená mezi každým desátkem modlitbou. Škoda, že nás mohlo být přítomno jen omezené množství – počet byl stanoven zdravotním nařízením. Modleme se všichni za skončení této pandemie, jak nás vyzývá papež František. (Za výzdobu obětního stolu a vedení večerní pobožnosti patří dík manželům Císařovým.)

Marie Novotná

Kniha Cesta chvály a uctívání

Rónan Johnston

Autor knihy je člověk působící více jak třicet let v irské televizi a rozhlasu jako moderátor. Je známý rovněž jako hudební režisér, skladatel hudby a producent. Podílel se například na vzniku první irské křesťanské rozhlasové stanice Spirit Radio. V letech 1986-2005 stál v čele křesťanské ekumenické komunity laiků Emmaus. Jako hudebník často vystupuje s manželkou Joanne, mají spolu dvě děti. Oba začali nedávno působit jako psychoterapeuti v Dublinu a Wicklow.

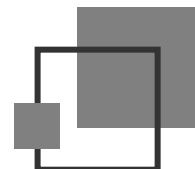
V úvodu knihy o sobě říká, že tato kniha je psána z pohledu muzikanta, který si napřed myslel, že chce být rockovou hvězdou, ale pak si uvědomil, že vlastně chce, aby hvězdou byl Ježíš a on se stal jeho ctitelem. V knize popisuje svoji cestu hudební i duchovní, protože obě pro něho jsou přirozené a jedna s druhou úzce souvisí. Jak sám také jako dospívající člověk zjistil, chválení Boha je něco, co hudbu dalece přesahuje a hudba je zde jenom

prostředkem i když ta harmonie hudbu velice připomíná. Už jako dospělý muž si prožil také svoje krize a nejistoty, úzkosti spojené s nedostatkem financí. A v okamžiku, když začal říkat Bohu znovu ano, začal mu Bůh ukazovat jak se o něj neustále stará. Jak sám uvádí, zapomněl, že starat se o někoho také znamená zajistit mu přátele, podporu, společenství, prostor, kde se může sytit, mít smysluplný život a práci. A tak mu nakonec těžké chvíle v jeho životě přinesly pravdu a uzdravení. Protože opravdovou chválou je říkat Bohu ano stále. Jenže

v člověku je jakási vzpoura a touha chopit se otěží. Není však možné se proti Bohu bouřit a zároveň ho chválit. Je třeba vzít vážně skutečnost, že to, co mi Bůh dává v daném okamžiku je nejlepší a nejsvětější co mně mohlo potkat.

Autor knihu napsal z pohledu toho, kdo modlitbu chval vede a popisuje jednotlivé fáze modlitby a je tím, kdo například usuzuje, co je vhodné právě

zahrát. Ale také z pohledu toho, kdo modlitbu chval sám hluboce zažívá, popisuje svůj osobní vývoj a zkušenosti. Tedy kniha není jen jakousi kuchařkou, jak modlitbu chval uskutečnit, ale také

exkurzí do jejího prožívání optikou autora a z tohoto pohledu myslím zajímavá pro všechny.

Jana

90 otázek pro exorcistu

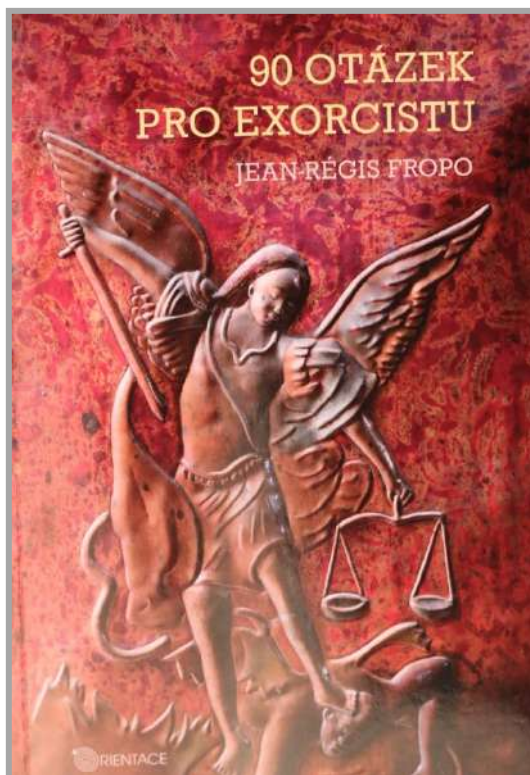
Jean-Régis Fropo

Jean-Régis Fropo, francouzský katolický kněz, který je autorem této knihy, má biskupské pověření pro vedení modliteb za uzdravení a osvobození. Je členem Mezinárodní asociace exorcistů a Mezinárodní asociace pro osvobození. Toto všechno a především více než dva tisíce modliteb za osvobození, kterými již posloužil těm, kdo byli v nouzi, jsou zárukou kompetentnosti autora, který v knize odpovídá na řadu otázek z oblasti exorcismu.

„Ano, ďábel existuje,“ svědčí kněz, a pokračuje: „a působí i dnes. Jeho moc však není neomezená a Ježíš Kristus svou církev vyzbrojil, aby proti němu mohla účinně bojovat.“

V úvodu knihy popisuje Jean-Régis na dvě desítky konkrétních příkladů ze své bohaté praxe. Jakým způsobem působil Zlý v životě daného jedince a jakou cestou hledal on jako exorcista cestu k osvobození. V některých případech stačila k osvobození jedna jediná modlitba, v jiných, byť výjimečných, bylo nutné bojovat znovu a znovu i po několik let. Prakticky u každého člověka se podařilo knězi, anebo

často někomu z jeho pomocného týmu, odhalit příčiny, proč zlý duch v člověku působí nebo jej dokonce ovládá.

Někdy mám pocit, že i my, jako ti, kdo věří v Boha a tím i v „nadpřirozeno“, se poněkud zdráháme uvěřit, že ve světě, ve kterém žijeme, Zlý duch působí. Církev nám tuto skutečnost sice připomíná, sami se k ní také hlásíme v modlitbách: „...a osvobod' nás od zlého...“ (Myslím, že správně by mělo stát: „a osvobod' nás od Zlého...“), ale nevím, nevím, jak moc existenci Zla připouštíme. Je to tím, že jsme, ač chceme či nechceme, přece jen

ovlivněni materialistickým prostředím nebo tzv „vítězstvím rozumu“ francouzské revoluce? Nebo je to tím, že máme obavy nahlédnout „za oponu“ viditelného a zjištělného, kde bychom krom Božího milosrdenství a nekonečné naděje mohli zahlédnout také něco negativního, co nás znejišťuje a co nemáme ve svých rukou? Ten druhý důvod, tedy možné obavy, bych zcela chápal. I proto jsem váhal, zda se mám s Vámi, čtenáři Petrklíče, o knihu 90 otázek podělit.

Možná je to trochu „tenký led“. Na jednu stranu bychom měli, jako věřící, dokázat vnímat nejen tu nadějnou – a někdy pro nás líbivou – rovnu duchovního života a být si vědomi existence Zla, ale i možností jeho působení. V lidech, které potkáváme a – neleknete se – možná i v sobě samých. Na stranu druhou dobře vím, že kniha Jeana-Réguse Fropa nemusí být pro některé čtenáře přínosem. Obsah knihy je totiž třeba brát zcela vážně, ale současně si udržet odstup. Pokud čtenář zůstane pouze u toho prvního, může se nechat pohltnout představou, že Zlo má navrch. Ten citlivější pak může začít vidět Zlého ducha na každém kroku, v každém člověku a v každé situaci. Dalším nebezpečím, které vnímám, je to, že mnohé příklady, které autor uvádí jako „otevření dveří“ pro působení Zla, mohou být v mysli čtenáře absolutizovány. Potom může někdo tvrdě bojovat například proti nějakému sportu či jiné aktivitě jen proto, že tato aktivita za určitých velmi specifických okolností může oslabit obranu proti Zlu.

Exorcista vždy potřebuje pracovat v týmu s ostatními. Jednak proto, aby byl stále podporován modlitbami, i proto, aby mu jeho spolupracovníci pomáhali rozlišit, zda projevy daného člověka mohou být důsledkem působení Zla nebo se jedná například o psychickou nemoc. Úzká spolupráce a konzultace s psychology a psychiatry je pro exorcistu neodmyslitelná. Stejně tak neodmyslitelné je výslovné pověření exorcisty-kněze, církevní autoritou, tedy biskupem. Bez těchto podmínek by mohla být jakákoliv snaha o pomoc druhým nejen nefunkční, ale i škodlivá pro všechny.

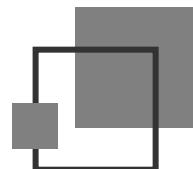
V kontextu života i duchovního života je třeba stále téma exorcismu vnímat jako sice skutečnou, přesto však poměrně okrajovou oblast. Autor knihy uvádí v příloze mj. promluvu Jana Pavla II z roku 1986, ze které cituji: „Církev má

účast na vítězství nad ďáblem, protože Kristus dal svým učedníkům moc vyhánět zlé duchy. Církev vykonává tuto vítěznou moc skrze víru v Krista a modlitbu. Tato moc na sebe může ve zvláštních případech brát podobu exorcismu.“ Ano tedy „ve zvláštních případech.“

Knihy Jeana-Régise Fripa přináší odpovědi na 90 nejruznějších otázek týkajících se osvobození od působení Zla. Otázky jsou nejruznějšího charakteru, odpovědi očividně fundované. To, co mne zaujalo a co, věřím, zůstane zakotveno v mé mysli, jsou doporučení. Ať už se potíže týkají kohokoli a ať už se projevují jakkoli, nejsou doporučení pro to, jak se do moci Zla nedostat nebo jak mu čelit, nijak složitá. Alespoň ne pro katolíka/katoličku, který/která má duchovní život alespoň trochu „v krvi“.

Jean-Régis doporučuje: „Připomeňte mu, (bojujícímu člověku), že se nemá zaměřovat na svůj problém se zlem, ale naopak se stále více obracet k Ježíši Kristu...“ „Doporučuje tedy obrátit se k životu modlitby: modlit se ráno a večer, modlit se více a lépe, s vážností a v pokoji. Modlit se srdcem a nejen rty, rozhodnout se hledat vždy vůli Boha, našeho otce, a poslouchat jeho přikázání lásky, požádat o biřmování, vzdát se malicherností světa, slušně se oblékat, dívat se na televizi s rozumem a umírněně používat internet... pokud možno praktikovat pravidelně půst; chovat upřímnou zbožnost k Panně Marii a modlit se růženec...“

Na jiném místě můžeme číst: „Jinak řečeno, prvořadou otázkou není nejprve vědět, odkud zlo přichází, zda je, či není démonického původu, ale rozpoznat volání, cestu milosti, která se před nimi otevírá, podle toho, kde se zrovna nacházejí: cesta pokání, posvěcení či spojení s vykupitelským utrpením Krista.“

Nové CD Kyničanu

Cimbálová muzika Kyničan a její nové CD, které právě vychází.

„Zahréte mně do kolečka“ je název nového alba cimbálové muziky Kyničan. CD je vydáno k příležitosti desátého výročí založení muziky. Posлуhači se s ním mohou seznámit už letos v prosinci.

Muzika vznikla v roce 2009 v Moravských Knínicích. Mimo repertoár z tradičních folklorních oblastí Moravy se muzika zaměřuje i na interpretaci písní z rodného Brněnska a Podhorácka. Muzika se také pravidelně podílí na organizaci verbířské soutěže v Moravských Knínicích.

V roce 2018 muzikanti účinkovali na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici a doprovázeli posléze laureátem oceněný program „Ta brněnská mája tenká“. Toto vystoupení bylo dalším impulsem, aby byly nahrány méně známé, ale krásné melodie z našeho kraje.

Na hudebních aranžích nového alba se podílel Josef Varmuža (dřívější člen Varmužovy cimbálové muziky) a Aleš Kudláček (CM Kyničan).

Poslechněte si tedy tyto příběhy, které jsou veselé i smutné, plné radosti i strasti... jako život. A proto: Zahréte mně do kolečka, páni muzikanti!

Více informací, kde lze CD koupit, můžete najít na webu www.cmkynican.cz

Martin Kšica

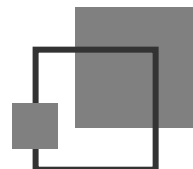
Pro vnitřní potřebu vydává farma v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 14. 3 2021

*Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montágová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Petr Prokop, Mirek Strašák.
Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
Časopis Petrklíč bude také zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz*

Zpovídání v předvánoční době

Den	Liturgický den	Příležitost ke svátosti smíření
Středa 16. 12. 2020		od 18:30 dle potřeby v M. Knínicích
Čtvrtek 17. 12. 2020		17:00 – 17:45 v Kuřimi
Pátek 18. 12. 2020		16:00 – 16:45 v Kuřimi
Sobota 19. 12. 2020		7:00 – 7:55 v Kuřimi
Neděle 20. 12. 2020	4. neděle adventní	7:30 – 7:55 v Kuřimi 14:00 – 17:00 při adoraci v Kuřimi od 17:00 dle potřeby v Kuřimi
Pondělí 21. 12. 2020		7:00 – 7:55 v Kuřimi od 8:30 dle potřeby v Kuřimi
Úterý 22. 12. 2020		17:30 – 17:55 v Kuřimi od 18:30 dle potřeby v Kuřimi
Středa 23. 12. 2020		od 7:00 dle potřeby v M. Knínicích

Pořad předvánočních a vánočních služeb

Den	Liturgický kalendář	Pořad
Neděle 20. 12. 2020	4. neděle adventní	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích 14:00 – 17:00 zpovídání v Kuřimi
Pondělí 21. 12. 2020		7:00 – 7:55 zpovídání v Kuřimi 8:00 mše sv. v Kuřimi od 8:30 zpovídání v Kuřimi
Úterý 22. 12. 2020		17:30 – 17:55 zpovídání v Kuřimi 18:00 mše sv. v Kuřimi od 18:30 zpovídání v Kuřimi
Středa 23. 12. 2020		6:30 mše v Moravských Knínicích od 7:00 zpovídání v M. Knínicích
Čtvrtek 24. 12. 2020	Štědrý den	15:00 dětská mše sv. v Kuřimi 17:00 vánoční mše v M. Knínicích 22:00 noční mše sv. v Kuřimi
Pátek 25. 12. 2020	Slavnost Narození Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích
Sobota 26. 12. 2020	Svátek sv. Štěpána	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích
Neděle 27. 12. 2020	Svátek Sv. rodiny	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích

Pondělí 28. 12. 2020	Svátek Mlád'átek sv.	8:00 mše sv. v Kuřimi
Úterý 29. 12. 2020	Sv. Tomáš Becket	18:00 mše v Moravských Knínicích
Středa 30. 12. 2020		18:00 mše sv. v Kuřimi
Čtvrtek 31. 12. 2020	Sv. Silvestr	16:00 mše sv. v Kuřimi
Pátek 1. 1. 2021	Nový rok Slavnost Matky Boží Panny Marie	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích
Sobota 2. 1. 2020		7:30 pobožnost k Janu Pavlu II. 8:00 mše sv. v Kuřimi
Neděle 3. 1. 2021	2. neděle po Narození Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích
Pondělí 4. 1. 2021		8:00 mše sv. v Kuřimi
Středa 6. 1. 2021	Slavnost Zjevení Páně	16:45 mše sv. v Kuřimi 18:00 mše v Moravských Knínicích
Neděle 10. 1. 2021	Svátek Křtu Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Moravských Knínicích